

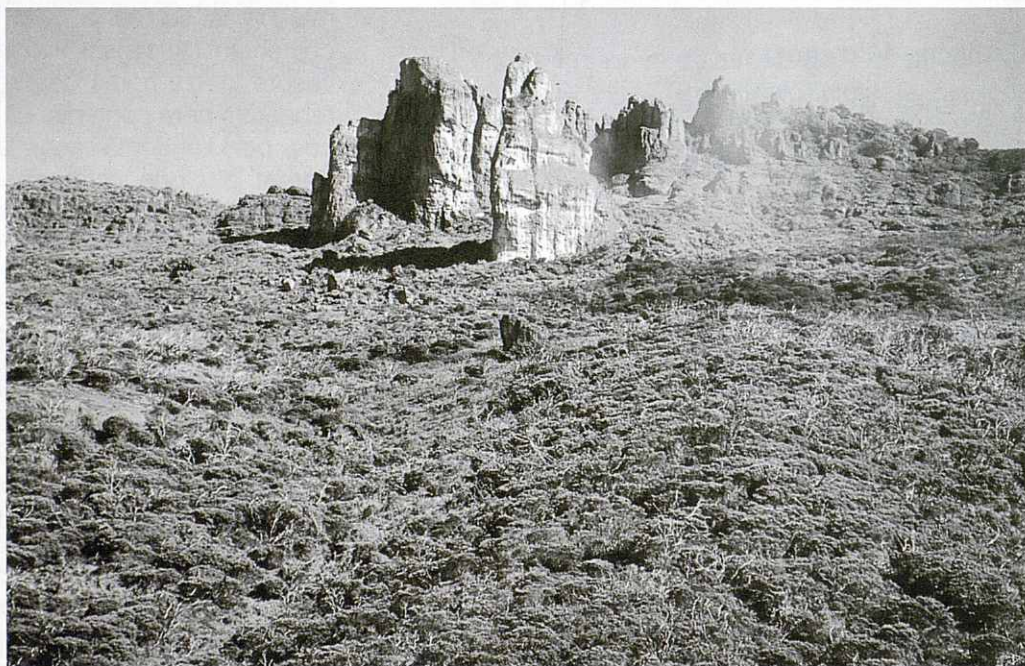
Cerros: Chirripó, Terbi, Crestones i Ventisqueros (Cordillera de Talamanca) Costa Rica-América Central

Costa Rica és un país ple de muntanyes i amb una gran biodiversitat. El 20% és selva tropical –el 1950 era el 70%–. Té una superfície com la de l'Aragó La principal serralada és la de Talamanca (Chirripó, etc.) però a més hi ha tres grans serralades volcàniques: la de Guanacaste; volcans Orosí de 1.487 m Cacao de 1.659 m, Rincón de la Vieja de 1.895 m, Santa María de 1.907 m, Miravilles de 2.020 m, Arenal de 1.633 m (actualment en erupció), Chato de 1.100 m, Tenorio de 1.916 m; la de Tilarán amb volcans d'uns 1.500 metres d'alçada com Abangares, Agacate i Miramar i la Cordillera Central: Poas 2.704 m, Barva 2.905 m, Irazú 3.432 m, Turrialba 3.339 m. En altres indrets hi ha serralades més petites o a prop del mar com les de la "Fila Costeña", la península de Nicoya (Cerro Azul 1.018 m), la península d'Osa (Cerro Rincón 745 m). Tot i que els volcans són les muntanyes més conegudes del país cap d'ells té el cim més alt. L'alçada màxima de Costa Rica és el Cerro Chirripó de 3.819 metres que amb la llengua del indis Talamancas vol dir "Terra de les Aigües eternes". Aquest cim és part de la "Cordillera de Talamanca" que va de nord-oest a sud-est i que entra també a Panamà (volcà Barú de 3.475 m etc.) i és divisòria d'aigües entre l'oceà Pacífic i el mar Carib a l'Atlàntic. Les roques són metamòrfiques a diferència de les de lava dels volcans. Amb tota seguretat ja havien pujat dalt del Chirripó els indis Talamancas, Bibris, Cabécares i Gaimies però la primera ascensió co-neguda és la del missioner Agustín Blessing l'any 1904.

Per fer l'ascensió al Chirripó cal anar primer a San Isidro ciutat important situada al sud-est de la capital San José i des d'allà anar cap al poblet de San Gerardo voltat de cafetals i a la base de la muntanya. Des de San Isidro hi ha dos autobusos diaris (uns 19 quilòmetres). Com que el Chirripó forma part d'un parc nacional hi ha una oficina en la qual

cal inscriure's i s'hi pot aconseguir informació. També a San José hi ha una oficina amb informació de tots els parcs.

El Chirripó es pot pujar normalment en dos dies. Fins i tot hi ha gent que ho fa amb un dia (un cop l'any hi ha una cursa atlètica) però cal ser atleta. Jo crec que el millor es fer-lo en tres dies: un per anar fins al refugi que ja déu n'hi do –hi ha dos mil metres de desnivell–, un altre per anar fins el Chirripó i com que des del refugi si que es curt (450 metres de desnivell) es pot aprofitar per acabar de passar el dia anant cap al cerro Terbi (3.760 m), el Crestones (3.721 m), el Ventisqueros (3.812 m) i a l'endemà baixar tranquil·lament i gaudir del bosc i del paisatge. Almenys així ho vàrem fer nosaltres i penso que ens va anar molt bé. És difícil però, ensopegar bon temps perquè cal no oblidar que, aquestes muntanyes, són probablement els indrets més humits d'Amèrica Central per la qual cosa és necessari portar equip per a la pluja, inclús durant l'estació seca. Sortim de San Gerardo després d'haver passat una tarda molt agradable a la casa de l'acollidora família d'en Rafael Fonseca probablement la persona que més coneix i ha explorat i caminat per les muntanyes d'aquell sector de la serralada de Talamanca. De bon matí sortim camí amunt amb el riu Talari a la nostra dreta. Al cap d'una mica trobem un rètol que diu "Termómetro" i seguim en aquella direcció per un fort pendent entre camps de cafè i el cant d'infinitat d'ocells. Ben aviat entrem en el bosc tropical però seguim un

Els "Crestones". Foto: Joan Mundet

sender molt ben senyalitzat i condicionat perquè l'erosió no el malmeti. Després d'unes tres hores de camí arribem a l'indret conegut com "Llano Bonito" a 2.400 metres aproximadament. Hem pujat, fins ara, un desnivell d'uns mil metres i des que hem entrat a "el Termó-metro". El lloc és bonic. Hi ha un